

Die ene student: Leonie

Loraine nam haar angstige, autistische student Leonie bij de hand en zette haar in haar kracht. Juist omdat ze dit haar eigen broertje met ADHD ook zo had gegund.

GRONINGEN In *Die ene student* vertellen docenten van het Alfa-college over studenten die hen zijn bijgebleven, hen hebben geraakt of hun kijk op het vak hebben veranderd. Dit keer docent Nederlands Loraine Woldendorp (28) over student Leonie (toen 22).

„Middenin zijn verhaal over een overleden familielid zat de klasgenoot van Leonie, toen zij hem abrupt onderbrak. Leonie zat met haar planning, nu was zij even aan de beurt. De studente had autisme en Non Learning Disorder. Ze was verbaal heel sterk, maar haar IQ was laag, ze nam alles letterlijk en kon zich moeilijk inleven in een ander.”

„Angstig zat ze voor me, toen ze met haar moeder bij mij op intake kwam. Ze sprak veel over haar rugzakje en was bang dat haar vast weer hetzelfde zou overkomen als bij haar vorige mbo-opleiding: de eindstage niet halen en zonder diploma van school gaan. Maar ik zag haar

potentie. Ze kwam sterk over, was perfectionistisch, had veel doorzettingsvermogen, was heel open. Als toekomstig verkoopsspecialist moet je goed een gesprek kunnen aanknopen en dat zag ik haar wel doen. Dit wordt mijn projectje, dacht ik.”

Boos

„Leonie was elke avond en elk weekend bezig met school, gewend om met hard werken haar Non Learning Disorder te compenseren. Haar cijferlijst zag er fantastisch uit. Daarom werd ze boos op me toen ik tegen haar moeder zei dat ik dacht dat het niet zo goed ging met haar. Ik vond dat ze de lat te hoog legde, wat haar veel stress gaf.

Bovendien had ze me tijdens een coachsessie verteld dat ze zo graag een vriendje wilde en wilde afvallen. Daarom spraken we af: steek iets minder tijd in school en wat meer in jezelf.”

„Onze klik zorgde ervoor dat ze in haar tweede jaar niet

voor niveau 4 ging, wat ze op basis van haar cijfers kon halen. Ze koos voor niveau 3, waar ik haar coach zou zijn. Op een zaterdagochtend ging ik met haar mee op gesprek, naar een mogelijke stageplek in een woonwinkel. In haar eentje vond ze toch wat spannend. Collega's vonden dat ik te veel tijd stak in haar begeleiding, maar ik wist: deze stageplek zou perfect bij Leonie passen. Daarvoor zette ik graag een extra stapje.”

„Ik stak zoveel tijd in Leonie, omdat ik mijn broertje met ADHD dat ook zo had gegund. Dat iemand voorbij de onnozele acties, drie onafgemaakte opleidingen en politie aan de deur kon kijken. Iemand die hem écht wilde begrijpen, om te kunnen zien dat het onmacht is en geen onwil.”

Gewoon Leonie

„We kregen Leonie in haar kracht op haar stageplek. Ze beleefde succeservaringen, we zagen haar zelfvertrou-

wen groeien. Niet elk verkoopsgesprek ging goed. Maar dan zeiden haar stagebegeleiders: geeft niks, bij de volgende klant gaat het vast beter. Ze wisten dat Leonie een stoornis had, maar gaven haar mee: hier ben je gewoon Leonie.”

„Leonie slaagde uiteindelijk cum laude. Ze kreeg een baan op haar stageplek, waardoor ze nu begeleid zelfstandig kan wonen. Maar het meest trots ben ik op haar sociaal emotionele groei. Ze was gaan shoppen en afvallen, sprak met klasgenootjes af, is relaxter. Een collega spotte haar laatst zoenend in de stad.”

„Wat had ik het mooi gevonden als iemand deze rol op zich had genomen voor mijn broertje. Maar door van dichtbij te zien hoe het niet moet, heb ik de motivatie gekregen om studenten als Leonie bij de hand te nemen. Stiekem maakt me dat niet alleen trots op haar, maar ook op mezelf.” ■